

Jednou šla Helenka s mouchou Rudolfínou na procházku. Jednou šla Helenka s mouchou Rudolfínou na procházku za městečko. Bylo horko. Dostaly se do polí. Po mezi vedla cestička.

Rudolfína lítala v mateřídoušce, rozhoupávala fialové zvonky, nakukovala do dř.

- Polet' honem, Rudolfíno, ať už jsme v lese! Tady po té cestičce, to nic není.

- Jakkap ne, samé zajímavé věci.

- Já vím, zajímavé, ale pro mouchy! Sedat si do zvonečků, dívat se do myších dř, to já bych také ráda, jenže jsem na to moc velká.

- Jen si nemysli, že tu jsou jen myši dř! Tady v poli například jsou v zemi krásné červené granátky, co se dávají kolem krku a do prstýnků.

- Opravdu? Jak to víš?

- Od mravence.

- Od koho?

- Od jednoho příjemného mravence, s kterým si někdy povídám, řekla Rudolfína a načechrala si křídla.

- Poslyš, Rudolfíno, já to řeknu dědečkovi.

- Co? Že si povídám s mravencem?

- Ale ne, o těch granátech!

- To neříkej, polekala se moucha. - Dědeček by s tím měl jen sta-
rosti. Přišlo by sem moc lidí, pošlapali by pole...

- Tak dobře, když nechceš...

- Mravenci by byli neradi, kdybys to řekla. Neřekneš to?

- Ne.

- Jistě ne?

- Ne, Rudolfíno, neboj se. Povídej dál.

- A tamhle pod tou skalkou, pokračovala moucha, - tam bydlívali vid. Dřív byl tady všude les a u skalky bydleli vici.

- Je to dávno?

Rudolfína rychle počítala.

- Skoro třista let. Ale ta cesta tu byla už tenkrát. Vedla lesem. Je to strašně stará cesta.

- Chodili ti vici po ní?

- Ano, řekla Rudolfína. - V noci, když svítíl měsíc, chodili vici po cestě.

Helenka šla po cestičce s úctou čím dál větší. Dokonce se sehnula a pohladila horkou rozpraskanou hlínu.

- A co ještě? ptala se.

- Jednou, asi před tisíci lety, jel tudy rytíř na koni. Zastavil se u skalky a napojil koně ve studánce, která tam tenkrát byla.

- Jaký měl plášť?

- Oranžový, vyšívaný.

- A co dál?

- A v lese na něj číhal loupežník a zastřelil ho šípem a ukradl jeho koně.

- Jak to všecko víš, Rudolfíno?

- Skalka to vypravuje, když má náladu. Všecko viděla.

- A co se stalo s rytířem?

- Ach, rytíř, ten leží dosud tady pod mezí. Ještě jsou tam jeho kosti a jeho meč.

- Ó! A žádný to neví?

- Žádný člověk to neví.

- Přijde se na to někdy?

- Jistě. Jednou se tu bude stavět a přijde se na to.

- Přijde se vždycky na všechno?

- Myslím, že ano, řekla Rudolfína. - Lidé jsou na světě proto, aby odkryvali tajemství.

- Jeje, to jsem ráda, zvolala Helenka. - Myslíš, že já taky někdy nějaké tajemství objevím, třeba... třeba až budu velká?

- Objevíš mnoho a mnoho tajemství, slíbila moucha určitým hlasem.

Helenka teď šlapala po cestičce velmi spokojeně. Jak se má člověk na co těšit, hned je všecko v pořádku. Všecko je hned v náramném, krásném pořádku.

A když došla k lesu, ohlíдела se:

- To je ale vzácná cestička... jsou všechny cesty takové?

- Ó ano, a některé jsou ještě vzácnější...

- Poslyš, Rudolfíno, já jsem hrozně ráda, že jsem na světě.

Karel Čapek: Smrt Archimédova (Kniha apokryfů)

Rozsáhlejší text je pro nedostatek místa krácen.

Ona totiž ta historie s Archimédem nebyla docela tak, jak se píše, je sice pravda, že byl zabit, když Římané dobyli Syrakusy, ale není správné, že do jeho domu vnikl římský voják, aby plenil, a že Archimédes, ponořený do rýsování nějaké geometrické konstrukce, na něho mrzutě zavrčel: "Neruš mi mé kruhy!" Předně Archimédes nebyl žádný roztržitý profesor, který neví, co se kolem něho děje, naopak byl od nůry pravý voják, který vymýšlel pro Syrakusy válečné stroje na obranu města, za druhé pak ten římský voják nebyl žádný opilý kořistník, nýbrž vzdělaný a ctižádostivý setník Lucius, který věděl, s kým má tu čest, a nepřišel plenit, nýbrž vzdal na prahu vojenský salut a řekl: "Buď zdrav, Archiméde."

Archimédes zvedl oči od voskové destičky, na které opravdu něco rýsoval, a řekl: "Co je?"

"Archiméde," děl Lucius, "my víme, že bez tvých válečných strojů by se tyhle Syrakusy nebyly udržely ani měsíc, takhle jsme s nimi měli dvě léta co dělat. Nemysli si, my vojáci to dovedeme ocenit. Skvělé stroje. Gratuluju."

Archimédes mávl rukou. "Prosím tě, obyčejné vrhací mechanismy. Vědecky to nemá valného významu."

"Ale vojensky ano," mluvil Lucius. "Poslyš, Archiméde, já jsem ti přišel říci, abys pracoval s námi... Teď zatočíme s Kartágem, to budeš koukat. Měli byste jít raději s námi, vy všichni."

"Proč," bručel Archimédes. "My Syrakusané jsme náhodou Řekové. Proč bychom měli jít s vámi?"

"Protože chceme ovládnout Středozemní moře. Kdo je pánem Středozemního moře, je pánem světa..."

"Copak musíte být pány světa? Poslyš, být pánem světa, to vám dá jednou ukrutné hájení..."

"To je jedno, ale budeme velká říše."

"Velká říše," mumlal Archimédes. "Když nakreslím malý kruh nebo velký kruh, je to pořád jenom kruh. Zas tady jsou hranice - nikdy nebudete bez hranic, Lucie..."

"Řím musí být nejsilnější v celém okruhu zemském."

"Proč?"

"Aby se udržel. Čím jsme silnější, tím více máme nepřátel. Proto musíme být nejsilnější."

"Co se týče síly," mumlal Archimédes. "Já jsem tak trochu fyzik, Lucie, a něco ti řeknu. Síla se váže... To je takový zákon... Síla, která působí, se tím váže. Čím budete silnější, tím více svých sil na to spotřebujete, a jednou přijde chvíle..."

"Co jsi tím chtěl říci?"

"Ale nic. Já nejsem prorok, člověče, jsem jenom fyzik. Síla se váže. Víc nevím."

"Poslyš, Archiméde, nechtěl bys pracovat s námi?... Stavěl bys ty nejsilnější válečné stroje na světě..."

"Musíš odpustit, Lucie, jsem starý člověk, a ještě bych chtěl vypracovat jednu nebo dvě ze svých myšlenek. - Jak vidíš, zrovna si tady něco rýsuju."

"Člověk jako ty by mohl dobývat světovlády."

"Hm, světovláda," brumlal Archimédes zahloupaně. "Nesmíš se zlobit, ale já tady mám něco důležitějšího. Víš, něco trvalého. Něco, co tu opravdu zůstane... Pozor, nesmaž mi mé kruhy! To je způsob, jak se dá vypočítat plocha kruhové výšeče."

Později byla vydána zpráva, že učený Archimédes přišel o život náhodou.

HRÁL KDOSI NA HOBOJ...

Karel Hlaváček

Hrál kdosi na hoboje, a hrál již kolik dní,
hrál vždycky navečer touž píseň mollovou
a ani nerozžal si oheň pobřežní,
neb všechny ohně prý tu zhasnou, uplovou.

Hrál dlouze na hoboje, v tmách na pobřeží, v tmách,
na plochem pobřeží, kde nikdo nepřistál:
Hrál pro svou Lhostejnost, či hrál spíš pro svůj Strach?
Byl tichý Pastevec, či vyděděný Král?

Hrál smutně na hoboje. Vzduch zhluboka se chvěl
pod písni váhavou a jemnou, mollovou...
A od vod teskně zpět mu hoboje vlhkem zněl:
Jsou ohně marny, jsou, vždy zhasnou, uplovou.

Pohádka o pohádkáři

LUDVÍK AŠKENAZY

Byl vám jednou jeden pohádkář a ten byl tlustý a měl krátké nohy. Říkali mu: Pane pohádkář, vám se to píše, když máte krátké nohy. Lež má také krátké nohy, tak je asi bude mít i pohádka. Má pohádka krátké nohy?

Co je, prosím, pohádka jiného než lež, na kterou se nikdo nezlobí? A zkuste to, pane pohádkář, s pravdou! No, zkuste to, kde budete?

Tak z toho ten pohádkář zesmutněl, protože nevěděl, kde bude. A ještě víc ho trápilo, že mu říkají: Pište pravdu, když vlastně pravdu psal.

Pohádka že není pravda? říkal. To vám to povím jinak: Když je něco velká pravda, tak je to zatím jenom pohádka. Ta nejpravdovateljší pravda je to, co se teprve stane. Protože to, co bylo, už není pravda. Je loňský sníh pravda? Není. Ale ten z příštích vánoc? O já, ten je bílý a křupavý a jiskřivý.

Ten, co byl, snad byl. Snad. Ten, co je, je, ale už měkne, rozčvachtává se, šedne a černá. Ale ten sníh, co bude? Ten je dokonce třikrát: Je v něm ten, co byl, co z něho zbyla už jen čepička na ledovci v Severním moři; je v něm ten, co je svítivý na štítech Tater a plný sazí ve městech; a ten třetí, co napadne.

A to že není pravda?

Nechali ho vymluvit, někdy mu dokonce i přikývli, a když se pak od nich odkutálel na svých krátkých nohách, řekli si: Komu to vypravuje pohádky?

Ale on už byl daleko, u Vltavy, koukal na racky a říkal si: Co je racek? Pravda, nebo pohádka?

Hodil kousek rohlíku. Malý, hubený racek si ho chytil v letu a velký, tlustý racek mu ho vyrval a ještě se zachechtal, protože byl chechtavý.

A to byla pravda.

Pak se tomu malému v kapce vody na křídle zalesklo celé slunce a skutálelo se do řeky.

Tomu se ten malý usmál, protože to byl racek usměvavý.

To snad byla pohádka.

A obojí dohromady? To byla pravdivá pohádka nebo pohádková pravda. Nebo něco mezi tím. Nebo něco ještě mezi mezi tím.

Paris sedával uprostřed stáda a hrával na píšťalu. Jednou právě pozvedal píšťalu k ústům, když se před ním náhle objevily tři krásné bohyně. Héra, manželka vládce bohů Dia, Athéna, bohyně moudrosti a ochránitelka statečných a válečníků, a Afrodita, bohyně krásy a lásky. Paris při pohledu na bohyně úžasem oněměl. Bohyně Héra mu podala zlaté jablko a řekla:

„Paride, rozsud' náš spor. Přeme se o zlaté jablko. Má je dostat ta nejkrásnější z nás. Dobře se na nás podívej a pověz, které z nás jablko patří. Dáš-li jablko mně, staneš se vládcem nad celou Asií, nejmocnějším panovníkem na celém světě.“

Athéna se usmála a řekla:

„Když dostanu jablko já, budeš nejslavnějším vojevůdcem všech dob. Vyhraješ každou válku a nepřátelská města ti budou sama otvírat brány, jakmile se k nim s vojskem přiblížíš.“

Afrodita řekla sladkým hlasem:

„Dáš-li jablko mně, slibuji ti ženu tak krásnou, že krásnější neviděl svět.“

Paris okamžik zaváhal a pak podal zlaté jablko bohyni Afroditě. Tím si rozhněval bohyni Héru a Athénu a rozhodl o svém osudu i osudu města Tróje.

V městě se zatím chystala slavnost a veliké závody. Pastýři poslali Parida do města, vedl k slavnostem býka. A protože byl mladý, silný a odvážný, přihlásil se k závodům také a zvítězil.

Král Priamos dal vítěze zavolat k sobě a vyptával se ho, odkud přichází. Paris ochotně vyprávěl

králi své osudy a král poznal, že cizí mladík je jeho syn a nestaraje se o věstce, přijal ho na hrad.

Bohyně Afrodita na Parida nezapomněla. Zjevila se mu brzy a pravila:

„Jdu, Paride, splnit svůj slib. Zvolil sis za odměnu nejkrásnější ženu a já ti k ní pomohu. Nejkrásnější ze všech je Helena, žena spartského krále Meneláa. Její otec, Zeus, jí vdechl nadpozemskou krásu. Nemeškej a dej se do stavby lodí. Neopustím tě.“

Paris podnícen bohyní začal stavět pevnou loď. Chystal se na cestu do Meneláova království. Otec Priamos zarmoucen pozoroval Paridovy přípravy na dalekou plavbu. Věštcí se Paridovy cesty děsili a viděli v ní počátek zkázy, která postihne všechny. Marně se snažili král i královna, sourozenci i věštcí odvrátit Parida od jeho úmyslu. Neustal ve stavbě lodí a sama bohyně Afrodita mu při ní pomáhala.

Konečně se kýl lodí dotkl vln a červená příd se vřizla do hladiny. Paris ujel se svými plavci navzdor všem výstrahám, prosbám a věštbám. Afrodita se postarala o příznivý vítr a loď s napjatou plachtou letěla po vlnách jako okřídlená.

Spartský král Meneláos přijal hosta ze vzdálené Tróje přívětivě a pohostil ho. Afrodita přivedla Paridovi do cesty Meneláovu ženu Helenu, Paris se jí zalíbil a ona se zalíbila jemu. Paris odvrhl zákony pohostinství, které jsou milé i bohům, a unesl v noci Helenu na svou loď. Plavcům se rozbušilo srdce, když ji spatřili. Bylo jim, jako by sestoupil na loď stříbrný měsíc z oblohy. Tak zářila její bílá краса. Loď brázdila noční tmou a bohyně Afrodita ji vedla k trojským břehům.

Jakmile král Meneláos zpozoroval Paridův zločin, vyslal posly do všech stran, aby vyzvali řecké hrdiny na válečnou výpravu proti Tróji. Celou zemí se ozývalo chřestění zbraní, zkoušelo se ostří mečů, napínaly se tětivy luků, chystaly se přilbice, v přístavech se zakusovaly sekery do vonného dřeva, stavěly se nové lodí, přitesávala vesla, chystaly plachty. Řekové opouštěli své domovy, ženy a děti, matky a otce a odcházeli do Aulidy, kde se shromažďovalo vojsko i loďstvo.

Do války vytáhl i ithacký král – statečný a lstivý Odysseus, také hrdina Achilleus, díky své matce, mořské víle, nezranitelný.

V Aulidě se sjelo na dvanáct set řeckých lodí. Vrchním velitelem loďstva se stal král Agamemnón, bratr krále Meneláa. Před vyplutím se hrdinové shromáždili a obětovali nesmrtelným bohům pod velikým platanem.

Příznivý vítr rozčeřil moře a opřel se v plachty. Řekové vypluli z přístavu. Přiblížil se den, kdy trojské hlídky spatřily z městských hradeb stěžně a plachty nepřátelského vojska.

Řekové vytáhli válečné lodi na břeh, postavili tábor a obehnali jej náspem. Každý den vyjížděli Řekové na válečné výpravy do okolí Tróje a do tábora se vraceli s bohatou kořistí. Město Trója však odolávalo všem řeckým útokům.

Po devět let války kolísalo vítězství mezi Trójany a Řeky, po devět let plakaly v Tróji vdovy pro své padlé a asijská půda lačně pila řeckou krev.

Až jednou se Odysseovi podařilo zajmout trojského věštce. Vynutil na něm věštbu, jak by mohli Řekové dobýt Tróje. Dověděl se, že je třeba přivést před Tróju další válečníky. Trója však odolávala i desátý rok.

Když nepomáhala síla a zbraně hrdinů, napadla Odyssea lest. Převlékl se za žebráka, vloudil se do města a celé je proslídil. Setkal se i s Meneláovou manželkou Helenou, která toužila dostat se zpátky do vlasti. Po návratu do tábora poručil postavit ohromného dřevěného koně. V dutém koni se skryl Odysseus s největšími řeckými hrdiny. Ostatní spálili tábor, vstoupili do lodí a odpluli, jako by se vzdali obléhání. Neodpluli však daleko. Ukryli se za nedalekým ostrovem.

Trójané s radostí pozorovali odchod řeckého vojska. Ústa podávala ústům veselou zprávu o konci dlouhé války. Brány Tróje se otevřely a obyvatelé vyšli na pobřeží. Obcházel obrovského dřevěného koně a divili se mu. V pobřežních skalách objevili také jednoho Řeka, kterého tam Odysseus lstivě zanechal. Řek padl na kolena a volal:

„Nezabíjejte mě, dobří lidé! Jen taktak jsem unikl Řekům. Chtěli mě obětovat bohu moří Poseidonovi, aby měli šťastnou plavbu do vlasti. Toho dřevěného koně vám postavili na rozkaz bohů jako dar městu Tróji.“

Trójané Řekovi uvěřili. Jen trojský kněz Laokoon cítil, že kůň přinese městu zkázu, a varoval před ním:

„Nevěřte Řekům, nevěřte Danaům! Shodte danajský dar do mořských vln, postavte hranici, upalte jej! Neberte koně za hradby města!“

Na jeho křik se vyvalili z mořských hlubin dva nestvůrní nadi a připlazili se k nemu. Ovinuli slizkými těly kněze i jeho syny a zardousili je. Osud určil městu zkázu.

Trójané viděli v Laokoontově smrti boží soud a bez váhání vtáhli dřevěného koně do Tróje. Hostinami a slavnostmi skončil den a město ulehlo ke klidnému spánku. V nočním tichu vyšla na hradby Helena a dala Řekům na moři hořící pochodní smluvené znamení k návratu. Z útroh dřevěného koně vystoupili hrdinové a otevřeli městské brány vojsku, které opět zakotvilo u trojských břehů.

Řinčení zbraní, křik a plameny probudily trojské spáče. S očima zastřenými ještě snem chápali se zbraní. Boj vstoupil do města a navštívil každý dům. Město hořelo ze všech stran a ve světle oslnivých požárů sváděli Trójané marnou bitvu. Padl i starý král Priamos a skoro všichni z královské rodiny. Helenu si Meneláos odvedl na svou loď. Město lehlo popelem a popel se smísil s krví Trójanů a Řeků.

Skončila trojská válka a nikomu nepřinesla dobro. Trójané leželi mrtví v troskách domů a jejich ženy a děti odvedl vítěz do otroctví. Předčasně jásali Řekové nad pádem Tróje. Jen málo z těch, kdo ušli smrti, uzřelo daleký rodný kraj. Válečnou kořist, zlato i stříbro, pohlcovaly bouřlivé vlny i s loděmi a s plavci. Kdo po bludné pouti doplul domů, nalézal místo svých milých často jen hrob. Jako cizinci se vraceli hrdinové do vlasti a synové nepoznávali tvář vracejících se otců a ženy marně hledaly v tvářích starců drahé rysy svých mužů. Skončila válka, a zlo, které zrodila, krácelo dál.

Miroslav Holub

Stručná úvaha o potopě

Byli jsme odkojeni představou, že
potopa jest, když
voda stoupá přes všechny meze,
zaplavuje luhy i háje, pahorky i prahory,
místa přechodného i trvalého pobytu,

takže

mužové, ženy, zasloužilí starci
i dítka kojeňátka, jakož i zvěř polní a lesní,
žoužel a pišišvoři
tísní se na zbylých skalínách
poklesajících do ocelových vln.
A jen nějaká ta archa... a jen
nějaký ten Ararat... Kdo ví.
Zprávy o příčinách potop se podivně
různí. Sama historie pak jest věda,
založená na špatné paměti.
Takový způsob potopy beřme na lehkou váhu.

Skutečná potopa
vyhlíží spíše jako louže.
Jako něco bahna ve vřkolu.
Jako sáknoucí necky.
Jako ticho.
Jako nic.

Skutečná potopa jest, když nám jdou
bublínky od úst,
a my si myslíme, že to jsou
slova.

Ze sbírky Naopak

Žvahlav

Bylo smažno, lepě svihlí tiově
se batoumali v dálnici,
chrudošni byli borolové
na mamné krsy žámici.

«Ó synu, stfěz se Žvahlava,
má zuby, drápy přeostré,
stfěz se i Ptáka Neklava,
zuřmíci Bodostrel»

Svůj chopil vorpálový meč,
jimž lita soka vezme v plen,
pak used v turtumtovou seč
a čekal divišlen.

A jak tu vzděskné mysle kies,
sam Žvahlav, v očích plameny,
slét hvíždě v tulížový les
a drblal rameny.

Raz dva! Raz dva! A zas a zas
vorpálný meč spěl v šmiku a let.
Žvahlava hlavu za opas
a už galumpal zpět.

«Tys zhubil strašna Žvahlava?
Spěš na mou hruď, tys liden reki!»
«Ó rástný den! Avej, avaj!»
Ves chortal světný skřek.

Bylo smažno, lepě svihlí tiově
se batoumali v dálnici,
chrudošni byli borolové
na mamné krsy žámici.

Jaroslav Císař

(30. léta 20. století)

Tlachapoud

Je svačvečer. Lysperní jezeleni
Se virmě vrtáčeji v mokřavě.
Vetchaři hadroušci jsou rozruchlemi
A selvy syšti teskoskuhravě.

„Stfěz se, stfěz Tlachapouda, milý synu,
má tlámu zubatou a ostrý dráp.
Přák Zloškrv už se řeši na hostinu,
Vzteklitě číhá na tě Pentlochňap.“

Meč šaršoun vytrh, pevně sevřel v dlani
A v lese stopoval ty chvostnatec.
Pak used pod strom turtum used v zadumání
A hotovil se k divě šarváce.

A když tak zachumurděně odpočíval,
Tu z huňatého lesa Tlachapoud
Tam vtrhl šumohvizdně jako přival
A s vrhokáním chtěl ho napadnout.

Ráz naráz sekal, šmiki! Šmiki! V stínu stromů
Šaršouneni mával stále lítěji,
Až hlavu utal mu a potom domů
Se harcoslavně vrátil s trofeji.

„Pojď na má prsa, však to byla túra
s tím Tlachapoudem, chlap jsi od kosti.
Oj nádhernajs, oj bašta. Hoja! Hurá!“
A pochruchával samou radostí.

Je svačvečer. Lysperní jezeleni
Se virmě vrtáčeji v mokřavě.
Vetchaři hadroušci jsou rozruchlemi
A selvy syšti teskoskuhravě.

Aloys a Hana Skoumalovi

(60. léta 20. století)

HROMOPLKIE

Jasřilo; poplasizná tklova
krutcupila se v trámavě;
průvratná byla bokřavova,
márníci hledavě.

„Hromopka se, synu, stfěži
Čelisti chňapných drápů šmika!
Klepklep-péřatce dravce, též
Supteřva plundrožývka!“

Vorpálný meč svůj v ruku vřál:
Pátral po chvastovzácném soku —
pod Turtam-stromem popostál,
pohroužen, šetře malných kroků.

Jak úvratno na myslí měl,
Hromoplk, buhy očí vžnátý,
mечpřítým lessem funé spěl,
hromumlaje si k němu chvatý!

Raz dva! Tak dál! Skrz naskrz řál!
Zazkřítěl vorpálový břit.
Aj, mrtev — jeho hlavu vzal
besoklusem zpět, hbit.

„Hromopka žes školil přec?
Spěš v náruč mou, přezátý synu!
Žůžasný den! Toť věc! Jak sen!
hňňhal se radobdivně činu.“

Jasřilo; poplasizná tklova
krutcupila se v trámavě;
průvratná byla bokřavova
márníci hledavě.

Václav Pinkava

(počátek 21. století)

JABERWOCKY

„Twas brillig, and the slithy toves
Did gyre and gimble in the wabe;
All mimsy were the borogoves,
And the mome raths outgrabe.“

„Beware the Jabberwock, my son!
The jaws that bite, the claws that catch!
Beware the Jubjub bird, and shun
The frumious Bandersnatch!“

He took his vorpal sword in hand:
Long time the manxome foe he sought —
So rested he by the Tumtum tree,
And stood awhile in thought.

And, as in uffish thought he stood,
The Jabberwock, with eyes of flame,
Came whiffing through the tulgey wood,
And burbled as it came!

One, two! One, two! And through and through
The vorpal blade went snicker-snack!
He left it dead, and with its head
He went galumphing back.

„And, hast thou slain the Jabberwock?
Come to my arms, my beamish boy!
O frabjous day! Callooh! Callay!“
He chortled in his joy.

„Twas brillig, and the slithy toves
Did gyre and gimble in the wabe;
All mimsy were the borogoves,
And the mome raths outgrabe.“

Lewis Carroll